

Білий чоловік, що викинувся на берег

Повернімося на дев'ять місяців назад, у літо 2012-го. Життя прекрасне. Мені п'ятдесят один, я звив сімейне гніздечко в передмісті Бостона, маю двох чудових дітлахів й улюблена роботу. У «Ньюзвіку» мені платять за зустрічі з цікавими людьми і статті на теми, що захоплюють мене самого: термоядерна енергія, реформа освіти, суперкомп'ютери, штучний інтелект, роботехніка, ріст конкурентоспроможності Китаю і всесвітня загроза хакерів, яких підтримує держава. Для мене «Ньюзвік» — це більше, ніж звичайна компанія, це величезна культурна інституція. Робота журналіста здається мені найкращою у світі.

Але одного дня, без оголошення війни, все це просто зникло. Одного червневого ранку в п'ятницю.

Діти в школі, а я з дружиною Сашею сиджу за обіднім столом, попиваю каву і планую майбутню відпустку — три тижні в Австрії. Для нас це дорогувато, але якщо скористатися бонусними милями на літак і забронювати скромні готелі, то вкладаємося в бюджет. Нашим двійнятам (хлопчик і дівчинка) за кілька тижнів виповниться сім — вони вже достатньо дорослі для такої пригоди. Саша тільки-но звільнилася зі школи: хронічні мігрені буквально не випускали її з відділення швидкої. Йй потрібен відпочинок і час, щоб подбати про себе. Кілька тижнів в Альпах — таки непоганий початок. Прикро втрачати зарплатню

і першокласне страхування, але я зможу вибити їй пристойну страховку в «Ньюзвіку», а на додачу до основного заробітку маю трохи грошенят із публічних виступів.

Тож усе добре. Саша може звільнитися, і ми все ще потягнемо відпустку. «Це буде неймовірно», — запевняємо себе, відкривши сайт одного з наших готелів: купка затишних шале на схилі пагорба в маленькому селищі, оточеному горами. Місцевий гід водить туристів на довгі піші екскурсії й організовує уроки скелелазіння для дітей. Сусідні стайні пропонують прогулянки верхи на конях породи гафлінгер із кудлатими світлими гривами. Ми їдемо через три тижні.

Пікнув телефон — імейл від моєї редакторки Ебі. Прохає їй передзвонити. Тож я підіймаюся сходами в кабінет і телефоную їй у нью-йоркський офіс. Виявляється, в Ебі є нова інформація щодо технологічного блогу, який ми скоро запустимо. Але, на жаль, це ще не все.

— У мене погані новини, — каже вона. — У нас тут штат скрочують. Твою посаду закривають.

Я навіть не знаю, що казати. З одного боку, сюрпризом це назвати не можна. «Ньюзвік» роками зазнавав збитків. Два роки тому журнал продали новому власнику, який обіцяв усе змінити, а в результаті ми втрачаємо ще більше, ніж за попередньої «влади». Передплатники і рекламодавці потихеньку зникають. Гадаю, якась частина мене очікувала на цей дзвінок, але отримати його сьогодні я точно не чекав. Ебі запевняє, що це не її рішення. Я питаю, чиє ж воно, але вона й гадки не має. Хтось десь там вирішив, а Ебі лише посередниця. Зробити вона нічого не може, звертатися мені ні до кого... Брехня. Ебі прекрасно знає, хто прийняв це рішення. Закладаюся, що вона сама.

Ебі вже ветеран у «Ньюзвіку». Вона звільнилася ще до моого приходу, але три місяці тому її знов переманили в журнал на посаду випускового редактора. Я був просто в захваті, коли дізнаємся, хто буде моїм керівником. Ми з Ебі старі друзі. Знаємо одне одного вже двадцять років. Тільки-но вона повернулася, ми од-

разу ж взялися за технологічний блог під моїм керівництвом. Я підрахував, що для старту мені потрібен рік чи трохи більше. Ось чому я був так певен, що мене не звільнять. Ось чому тепер я сиджу, вступившись у вікно, наче по голові чимось тріснули.

— Думаю, їм просто потрібна свіжа кров, — припускає Ебі. — На твою зарплатню вони можуть найняти зо п'ять випускників.

— Розумію. Твоя правда.

Я зовсім не злюся — просто ошелешений.

З вулиці доноситься гудіння газонокосарки. Я виглядаю у вікно: хлопці, що підстригають наш газон, уже приїхали на фургончику. Краєчком свідомості зауважую, що тепер від цієї маленької розкоші доведеться відмовитися: безробітний ну ніяк не може платити за газон. Мене ще навіть не звільнили як слід, а я вже думаю, як зекономити. Може, відключити кабельне телебачення? А як бути з вечерями в ресторанах? Чи поїдемо ми в Австрію?

Ебі каже, що обожнює мене, тож цей дзвінок дався їй нелегко. Що їй прикро це робити, бо ж ми знаємо одне одного так давно, і хто взагалі захоче телефонувати другові з такими новинами. Десять глибоко в душі я навіть починаю їй співчувати, хоч звільняють не її, а мене.

Я запевняю Ебі, що все прекрасно розумію. Урешті-решт, я пишу про бізнес: старі компанії руйнуються під тиском нових технологій і звільняють працівників, неквапом потопаючи. Якби я керував журналом, що зазнає збитків, то теж намагався би втриматися на плаву будь-яким способом. Насамперед замінив би дідуганів із непомірною зарплатнею на купку енергійних дітлахів. Усе логічно.

Я знов, що ця робота не вічна, ще коли наймався у 2008-му. Уже тоді ветеранам «Ньюзвіку» пропонували відкуп і виплати за достроковий вихід на пенсію. І так було не лише тут: газети й журнали скрізь і всюди витісняв інтернет. Але «Ньюзвік» був таки чудовим місцем. Навіть якщо йому лишалося жити кілька років, я все одно хотів там працювати.

І тепер, цього сонячного ранку п'ятниці, усе скінчено.

Ебі каже, що я маю відпрацювати ще два тижні. Жодної вихідної допомоги — лише оплата цих двох тижнів і відпусткі, що мені заборгували. Наприкінці цього строку я втрачу і медичне страхування, але кадровики допоможуть мені із «Коброю»*.

Деякі мої колеги, що пішли 2010-го під час продажу журналу, отримали виплати в розмірі ледь не річної зарплатні. На це я і сподівався при скороченні. Що в мене буде пристойна компенсація для подушки безпеки. Два тижні — це надто жорстко. Я торгуватимуся. Питаю Ебі, чи можуть вони залишити мене ще на півроку, поки я шукатиму роботу — це збереже мені репутацію й спростить пошуки. Ебі шкода, але ні. Я пропоную урізати мені зарплатню, але і це не спрацює. «А як щодо іншої посади?» — питую я. Не обов'язково якась престижна — для мене головне залишитися в штаті й мати страхування, поки не знайду нове місце.

В Ебі немає жодного варіанту.

— Ебі, у мене малі діти.

Мій голос злегка тремтить. Я переводжу подих — не хочу видавати паніки.

— У мене близнюки. Їм лише по шість років.

Ебі розуміє, Ебі шкода, але Ебі нічого не може вдіяти.

Я кажу, що моя дружина щойно покинула кар'єру вчительки. Я тільки-но надіслав документи, щоб підключити Сашу до ньюзвіківського плану страхування. Відділ кадрів мав про це чути. Це були наші «особливі життєві обставини», що давали змогу приєднатися до плану «Ньюзвіку» поза періодом вільного прийому**.

* COBRA — план медичного страхування в США для тих, хто втратив роботу; зазвичай частково фінансується колишнім роботодавцем.

** Період вільного прийому — період, протягом якого до групового плану медичного страхування можуть бути підключенні нові учасники або змінено статус поточних. Зазвичай період триває 45 днів на рік і приєднатися до плану страхування поза періодом можна лише за наявності особливих життєвих обставин (весілля, народження дитини, втрата попереднього страхування тощо).